

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 610/2025
12.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Куљак, адвокат из ..., против туженог ЈКП „НАММЕУМ“ Прокупље – у ликвидацији, чији је заступник ликвидациони управник ББ, кога заступа Градски правобранилац Града Прокупља, ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1969/2024 од 03.07.2024. године, у седници одржаној 12.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1969/2024 од 03.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1969/2024 од 03.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1969/2024 од 03.07.2024. године, у делу који се побија ревизијом, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 316/21 од 26.04.2024. године, у делу којим је одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу на име разлике исплаћеног регреса за период од 01.10.2018. до 31.12.2020. године, исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате.

Против наведеног дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је, на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда заснована је на становишту да је тужиоцу, бившем запосленом туженог у спорном временском периоду исплаћен регрес за коришћење годишњег одмора у складу са одредбама чланова 66. Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије („Службени гласник РС“ бр. 27/2015 ... 94/19 – Анекс III) и члана 77. Правилника о раду туженог број 152 од 11.06.2016. године. Пресуда је заснована на утврђењу да не постоји неисплаћена разлика између припадајућег и исплаћеног регреса, пошто је фиксни износ од 33.000,00 динара без пореза и доприноса узет у обзир приликом обрачуна и исплате регреса тужиоца у спорном периоду, а за обрачун регреса узима се у обзир просечно исплаћена зарада по запосленом у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике за претходну годину, а не за последњи месец у години која претходи години када се врши обрачун и исплата регреса за коришћење годишњег одмора. Тужилац уз ревизију није приложио одлуке судова као доказ различитог поступања у битно истоврсној чињеничној ситуацији, а по оцени Врховног суда не постоје ни друга правна питања која би у конкретним случају оправдавала одлучивање о изјављеној ревизији као о посебној, па је одлука у ставу првом изреке, донета на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујућу дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побиијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 30.11.2021. године, а вредност предмета спора побиијаног дела пресуде од 6.577,55 динара (члан 28. ЗПП) не прелази законом предвиђени имовински цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић